

Barcelona 8 d'octubre 1929

Estimat Míttet:

Quan a Montserrat es conta
per primera vegada una salve, vos
me suggeríreu el pensament de fer
alguna cançó de caient popular
per a ésser cantada després per l'Eco-
lania, com es de consuetud perho. Fill
d'això veig compondre la cançó dels
Escobans i la de la Moreneta; i vos l'hi-
vern següent fíeu cantar aquestes tres
peces per l'Orfio Català, amb la Most de
l'Ecolà, nomenant el conjunt l'Orfe
Montserratí. Aquesta Calificació em
feia sentir que aquest orfe era incom-
plet: m'hi mancava una representa-
ció musical, dignesime objectiva, de a -

quella naturalera ammarada de misti-
cisme guisa fonda pueria fa de Mont-
serrat nostra muntanya Santa; d'allo
que nostre exels poeta Verduguer can-
ta en la cançó del Pelegrí: cimiter, wyner,
Coves, fonts, rominyols, degotalls. En la
Mort de l'Escotã n'hi ha sols una pe-
tita referència de caràcter indetermi-
nat: a Montserrat tut plora, tut pl-
ra d'ahir cursà. Un detall d'aquest
tut m'hi mancava. Aquestes conside-
racions em feren naixer l'idea, qu'a-
ra he realitat, de posar en música
la cançó del Pelegrí prenent per tema
principal les sis notes que acompanyen
la referència esmentada i, sense al-
terarne el ritme mètric ni melòdic,
fer amb elles una frase completa
de cançó que, bo i recordant de man-

ra precisa, inequívoca, la Mort de l'Esclat,
perdés son sentit elegíac i'es convertís
en expressió de llum clara i de dubta
alegria.

Se'ha semblat be afegirhi com
a representació de les flors i l'encisada-
ra cançó de la Rosa del mateix Verda-
guer. Se n'hi ha encastat una reminis-
cència de l'hermosa melodia popular
la cançó dels aucells; i n'hi resulta tan
excitant amb la poesia que hi compost
aquella cançó amb la més gran sen-
zillera possible, perquè no perdi l'ingè-
nuitat de l'englantisa, la rosa silvestre.

En plaça que en el Cicle Mont-
senats hi figurin els humils amb la
cançó dels Llançadors; dels humils tan
necessaris a la nostra vida; dels llança-
dors, bell símbol de totes les activitats hu-

manes, fins de les més enterrades: el
geni, la santedat, restarien estèrils si
humils apostols no llauressin les ànimes
perquè llur grana hi germi. No tro-
bant l'etra especial, he mantingut la
de la cançó dels Segadors de Mossen Verda-
guer aplicant-la als llauradors. Jo no
veig la Verge de Montserrat segant, jo
la veig a través de la nostra tradició: vi-
da, dolçesa, esperança, advocada nostra,
intercedint envers Deu, llaurant el cor
de son Fill perquè hi germi les bo-
nes accions ofegant les dolentes. Les
modificacions que he tingut de fer a
la poesia, fóra d'una, no tenen impor-
tancia. L'últim vers de la tercera estro-
fa, última de la cançó dels llauradors,
resulta amb una síl·laba menys.